

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ל"ג בעומר

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

ל"ג בעומר

טאג וואָס רשב"י, און די אַנדערע
תלמידים (והאחרונים) דרע"ק, בלייבן
בחיים — דער היפך פון הסתלקות
(דרשב"י)!

ו"ל הביאור אין דעם: אין דעם יום
ההסתלקות פון א צדיק קומען זיך צוזאָ-
מען „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר
עבד כל ימי חייו", וואָס דאָס (מעשיו
וכו') זיינען חיייו האמתים⁸, איז פאָר-
שטאַנדיק, אַז ביום ההסתלקות⁹ דער-
גרייכט ער זיין שלימות¹⁰, און דאָס איז
מאיר בגילוי.

און וויבאַלד אַז די עבודה פון רשב"י
איז געווען היפך פון די (כ"ד אלף
תלמידי רע"ק ש)מתו¹¹, זי איז אַן עבודה
וואָס ברענגט צו „פסקו מלמות"
(כדלקמן) — דעריבער איז זיין הילולא
(ווען שלימות עבודתו איז מאיר בגילוי)
אין דעם טאָג פון „פסקו" — ל"ג
בעומר¹².

מען דאַרף אָבער פאַרשטיין: וויבאַלד
אַז פון די חמשה תלמידי רע"ק איז דוקא

א. בנוגע דער שמחה אין דעם טאָג
פון ל"ג בעומר, ווערן געבראַכט כמה
טעמים ומהם:

(א) די תלמידים פון ר' עקיבא (וואָס
„מתו מפסח ועד עצרת"¹) „פסקו
מלמות"².

(ב) ס'איז הילולא דרשב"י — דער
יאָרצייט פון רשב"י (וואָס ער האָט
אַנגעזאָגט אַז מען זאָל זיך פרייען ביום
הסתלקותו³).

אַלע ענינים פון תורה זיינען בדיוק.
דאַרף מען זאָגן, אַז ס'איז פאַראַן אַ
שייכות בתוכן וענין צווישן די צוויי
מאורעות הנ"ל, נוסף ע"ז וואָס רשב"י
איז תלמידו של רע"ק.

דאַרף מען פאַרשטיין: וואָס איז די
שייכות צווישן דעם וואָס תלמידי רע"ק
„פסקו מלמות" צו הילולא דרשב"י?

ולכאורה, אדרבה — ס'איז אַ דבר
והיפוכו: רשב"י איז דאָך געווען איינער
פון די חמשה תלמידים פון ר' עקיבא
וואָס זיינען געבליבן לעבן און „הם
העמידו תורה"⁶. הייסט עס דאָך, אַז די
שמחה דערפון וואָס תלמידי רע"ק פסקו
מלמות איז מדגיש ווי ל"ג בעומר איז אַ

- (1) יבמות סב, ב.
- (2) מאירי שם בשם הגאונים. טוש"ע (ודאדה"ז)
א"ח סתצ"ג ס"ב (ס"ה).
- (3) זח"א רצו, ב. ועייגי'כ זח"א ריה, א.
- (4) פיע"ח שער ספירת העומר פ"ו. ובכ"ח.
- (5) עיין פיע"ח שם. וראה ד"ה הבין ענין הילולא
דרשב"י כסה"מ אדה"ז תקס"ד (ע' קא) ועוד —
בטעם שעושי'ן שמחה אף שנקבע תענית על מיתת
צדיקים. וראה לקו"ש ח"ז ע' 343 בהערה, וש"נ.
- (6) יבמות שם. — ובב"ר (פס"א, ג) וקה"ר (פי"א,
ו) תלמידים.

(7) אגה"ק סי' זך.

(8) ראה ביאור אגה"ק הנ"ל „נודע שחיי הצדיק
אינם חיים בשרים, כ"א חיים רוחניים".

(9) להעיר ממש"ג: ויהיו חיי גו' שני חיי שרה
(כולן — ביום אשר) ותמת שרה.

(10) ראה בענינינו — סידור שער הליג בעומר
(דש, סע"ב ואילך).

(11) להעיר מוז"ב קצ, ב.

(12) ראה שער הכוונות ענין ספה"ע דרוש יב:
רשב"י ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של ר"ע
ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר כפי מה שביאר
לעיל ביום ל"ג לעומר (ע"ש).

(*) כנראה צ"ל „בשריים" (ב' יודין), כמו
„רוחניים" שבהמשכו.

און וויבאלד זיי זיינען געווען תלמידי רע"ק וואס האט זיך „געקאכט“ אין דעם ענין פון „ואהבת לרעך כמוך“, האט יעדערער פון זיי זיך ניט באנוגנט מיט דער אייגענער עלי' מחיל אל חיל, נאר ער האט זיך משתדל געווען צו משפיע זיין אויף אלע זיינע חברים אז אויך זיי זאלן דינען דעם אויבערשטן דוקא אויף זיין דרך.

און ווען די אנדערע תלמידים האבן ניט מקבל געווען דעם דרך (זייענדיק דורכגענומען מיט זייער דרך העבודה) — איז „לא נהגו כבוד זה לזה“ זייענדיק דיק אנשי אמת (ניט ח"ו „אחת בפה ואחת בלב“¹⁸), האט ניט געקענט זיין קיין ריכטיקער רגש של כבוד פון איינעם צום צווייטן, היות אז לדעתו האט ביים צווייטן געפעלט אין שלימות דעבודתו ית'.

ג. וויבאלד אז זיי זיינען געווען תלמידי רע"ק, איז פארשטאנדיק, אז אט דער סדר העבודה פון תלמידי רע"ק — צו זיין אזוי שטארק אריינגעטאן יעדערער אין זיין אופן העבודה, ביז ניט צו געבן קיין ארט אז אן אנדער דרך קען אויך האבן שלימות — האט א שרש אין עבודת רע"ק עצמו.

ו"ל די הסברה בזה: רבי עקיבא איז כל ימיו געווען בתשוקה און אין דעם ענין פון מסירת נפש. ווי די גמרא¹⁹ זאגט, אז ר' עקיבא האט געזאגט לתלמידי: „כל ימי הייתי מצטער . . . מתי יבוא לידי ואקיימנו“.

מסירת נפש איז אן ענין וואס נעמט דורך דעם מענטשן אינגאנצן. ווען

די הסתלקות פון רשב"י געווען בל"ג בעומר, דארף מען זאגן אז דער ענין פון „פסקו מלמות“ האט א שייכות מיוחדת צו אים, מערער ווי צו די אנדערע פיר תלמידים —

מיט וואס איז רשב"י אויסגעטיילט בענין זה פון די אנדערע פיר תלמידי רע"ק?

ב. ו"ל בהקדים הביאור אין דעם מאמר חז"ל¹³ אז די כ"ד אלף תלמידי ר' עקיבא „לא נהגו כבוד זה לזה“. דלכאורה תמוה:

ר' עקיבא איז דאך דער בעל המאמר אז „ואהבת לרעך כמוך — זה כלל גדול בתורה“¹⁴. היינט ווי קען זיין, אז תלמידיו — וואס תורת אמת רופט זיי אן תלמידי רע"ק — זאלן ניט נוהג זיין כבוד זה לזה?

איז איינער פון די ביאורים אין דעם¹⁵: יעדערער פון די תלמידי רע"ק האט געהאט זיין וועג ווי ער האט פארשטאנען נען תורת רבו¹⁶ און לויט דעם געדינט דעם אויבערשטן (ביי איינעם איז דער עיקר געווען — אהבת ה', ביי א צווייטן — יראת השם, אא"וו); איז יעדערער געווען אזוי דורכגענומען¹⁷ מיט זיין אופן הלימוד והעבודה, ביז אז ביי יעדן פון זיי האט זיך אפגעלייגט אז דער וואס פאלגט ניט נאך דעם דרך, פעלט אים אין שלימות.

(13) יבמות שם.

(14) ספרא ע"פ (קדושים יט, יח).

(15) ראה בכ"ז גם לק"ש ח"ז ע' 342-3. וראה גם חל"ב ע' 149 ואילך.

(16) כי אין דעותיהן שוות (ראה ברכות נח, א. סנה' לח, א). וראה אבות (פ"ב מ"ט"י) ה' תלמידים היו לו לרביז א"ל צאו וראו איוו היא דרך טובה שידבק בה האדם, וכאויא אמר דבר שונה מכל השאר. — וראה המשך תעריב פרק יג.

(17) להעיר מתניא פ"ה „והוא יהוד נפלא כו' מכל צד כו' דם ובשר כבשרו כו“.

(18) רש"י וישב לו, ד.

(19) ברכות סא, ב.

אינער שטייט אין מסירת נפש, בלייבט ניט קיין זאך בנפשו וכו' וואס זאל ניט דורכגענומען ווערן פון דער מסירת נפש.

און דאס איז אויך געווען דער סדר עבודה פון די כ"ד אלף תלמידי ר' עקיבא:

זיי האבן מקבל געווען פון ר' עקיבא'ן אט די תשוקה צו מסירת נפש, ובמילא איז יעדער ענין פון עבודת ה' ביי זיי געווען מיט א מסירת נפש, פארנומען און דורכגענומען זייער גאנצע מצוי-אות. זיי זיינען געווען אזוי איבער-געגעבן צו דעם ענין בכל לב ונפש, ביז אז ס'איז (באותה-שעה) ניט געווען קיין ארט פאר א צווייטן ענין.

ד. אעפ"כ, ניט קוקנדיק אויף דעם גודל העילוי פון זייער עבודה, איז עס געווען ניט כפי הכוונה בשלימותה.

די עבודה פון מסירת נפש אליין ברענגט דעם מענטשן צו „רצוא“ — וועלן „ארויסגיין“ פון וועלט און אויס-גיין צום אויבערשטן בכלות הנפש: און דעריבער, אעפ"כ אז פאר זיי איז עס אז עילוי גדול ביותר — עבודה מתוך מסירת נפש — איז עס ניט כפי שלימות הכוונה, ווייל די כוונה עליונה איז אז דער מסירת נפש, „רצוא“, זאל אראפ-קומען און נאכמער בריינגען צו „שוב“, ממשיך זיין אלקות למטה²⁰. וואס דאס ווערט אויפגעטאן דורך אן עבודה מסודרה דוקא, עבודה ע"פ טעם ודעת.

ו"ל אַז דאָס איז אויך דער פירוש (הפנימי) פון מחז"ל²¹, „וכלן מתו . . מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והי' העולם שמם“: וויבאלד אַז זייער עבודה איז גע-ווען אין אן אופן פון מסירת נפש ורצוא, איז דער עולם, די וועלט למטה, געווען „שמם“ — ניט אַ מקום דירה „ישב אדם שם“ נאָר ע"ד מדבר דקדושה²², ס'איז ניט געווען קיין המשכת אלקות באופן דעיקר בקביעות למטה.

און דאָס איז געווען דער אויפטו פון די חמשת תלמידים וואָס „הם העמידו תורה“ — די עבודה פון „שוב“²².

— זיכער איז אויך ביי די תלמידים, תלמידי-רע"ק, געווען די-מסירת-נפש. ביי זיי איז עס אָבער געווען אדרבא — אין דעם אופן בשלימות ווי ס'איז גע-ווען ביי ר' עקיבא רבם, וואָס זיין „רצוא“ איז געווען אין אן אופן פון „נכנס בשלום (ובמילא האָט עס גע-בראַכט צו) ויצא בשלום“²³: זיין מסירת נפש ורצוא איז געווען מלכתחילה, ווען „נכנס (אין אן אופן פון) בשלום“ — באופן אַז דאָס זאל אים ברענגען שפע-טער צו „יצא בשלום“, „שוב“: זיין וועלן זיך באַהעפטן צום אויבערשטן מיט אַ כלות הנפש אַז קיין הגבלה, האָט אים געבראַכט צו אַ תוס' חיות ביז בשלימות — אין דער עבודה פון המשכת אלקות למטה.

(21) ראה לקו"ת במדבר ב, ג. שם ד, ג ואילך.

(22) ראה תו"א שם, שלכן הי' רע"ק מקור כל תורה שבע"פ דכולהו אליבא דרע"ק (סנהדרין פו, רע"א). כי תורה היא מבחי' תיקון. ע"ש.

(23) חגיגה יד, ב (כגירסת הע"י. ירושלמי שם פ"ב ה"א). וראה תו"א שם. ד"ה אחרי מות שם בסופו. לקו"ש שם (ע' 990). ועוד.

(20) ראה תו"א כה, ב. ד"ה כתוב באוה"ח בשה"מ אדה"ז אתהלך לאזניא (ס"ע לג). ובארוכה — ד"ה וכל הלבבות באוה"ת אחרי (כרך ב ע' תקלח). ד"ה אחרי מות תרמיט. לקו"ש ח"ג ע' 988 ואילך.

ו. און דעם אופן העבודה געפינט מען בגילוי ביי רשב"י²⁸:

די י"ג שנה וואס ער איז געווען אין דער מערה, איז ער דאך געווען בהתבודדות פון וועלט, ביז אז כמה מצות מעשיות האט ער ניט געהאט די מעגלעכקייט זיי מקיים צו זיין, ער האט זיי מקיים געווען נאך ברוחניות הענינים²⁹. וואס דאס איז אן ענין פון "רצוא";

אבער דאס גופא האט אים געבראכט³⁰, אז ארויסגייענדיק פון מערה, איז זיין סדר עבודה געווען ניט התבודדות און אוועקגיין פון ישוב פון וועלט, נאך אדרבה — „כל היכא דהוה מחי ר"א הוי מסי ר' שמעון"³¹ — ער האט געבראכט א רפואה לעולם, און נאך מער: „אמר איכא מילתא דבעי לתקוני"³² — ער האט געזוכט וואס ער קען מתקן זיין אין וועלט.

ווייל ביי רשב"י — וואס האט געזאגט „מדותי תרומות מתרומות מדותי של ר' עקיבא"³³ — איז געווען בגלוי די שלימות אופן עבודת ר' עקיבא רבו, פון „נכנס בשלום ויצא בשלום";

זיין אריינגיין און זיין במערה (רצוא) האט געבראכט דעם „שוב" — תיקון וישוב העולם.

ה. ויש לומר ע"ד הרמז, אז דאס איז דער טעם פארוואס ל"ג בעומר איז אין דעם טאג פון ח"י אייר:

ס'איז ידוע דער פתגם פון רבותינו נשיאינו²⁴ בנוגע צו ח"י אלול, אז דאס איז דער טאג וואס „גיט א חיות" אין דער עבודה פון אלול. ועד"ז קען מען זאגן בעניננו, אז ח"י אייר (ל"ג בעומר) „גיט א חיות" אין דער עבודה פון חודש אייר.

די הסברה אין דעם: וועגן די חדשים ניסן ואייר איז ידוע²⁵, אז ניסן — חודש הראשון — איז כנגד מדת החסד, און אייר — חודש השני — איז כנגד מדת הגבורה.

וואס דאס איז איינער פון די ביאורים אין דער שייכות פון פטירת תלמידי ר' עקיבא מיט ימי הספירה (וואס עיקרם איז בחודש אייר²⁶) — ווייל די עבודה פון אייר איז אין דעם קו הגבורה, העלאה ממטה למעלה, רצוא.

קומט ל"ג בעומר און „גיט א חיות" אין אט דער עבודה, אז דער רצוא והעלאה זאל ניט זיין אין אן אופן וואס ברענגט צו „למות" און „עולם שמים", נאך אדרבה — עס ברענגט א חיות (לעבן) אין דער עבודה, אז זי זאל ברענגען צו דער עבודה פון שוב²⁷ — „נכנס בשלום ויצא בשלום".

28 לכללות סעיף זה ראה גם לקו"ש ח"י ע' 309 ואילך.

29 לקו"ת ר"פ שמיני.

30 להעיר ממשנת בלקו"ש שם, שעילוי זה נעשה רק לאחר היותו שנת הי"ג בהמערה (משא"כ אחרי י"ב שנה אמר „מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה") — שדוקא התבודדותו עוד שנה הביאה להנהגה דמטי ומפרק ר"ש.

31 שבת לג. ב.

32 שבת שם בסוף העמוד.

33 גיטין סז. א.

24 ס' השיחות תשי"ה ע' 122. ועוד.

25 ראה ל"ת להאריז"ל פ' ויצא ד"ה ענין הז' כוכבי לכת. וראה לקו"ש ח"ח ע' 6. ועוד.

26 ראה לקו"ש ח"א ע' 263 ואילך. ועוד.

27 וה"ז שלימות גם בענין הרצוא. כי זה מורה שהאדם „הגיע" ע"י הרצוא שלו לעצמות, ולכן נרגשת בו כוונת העצמות שהיא בענין ה„שוב", דירה בתחתונים דוקא (משא"כ רצוא שאינו מביא לשוב, ה"ה בבחי' הגילויים).

און דוגמתו בלימוד התורה שלו³⁴:
 איידער זיין זיין במערה „מקשי³² רשב"י
 ומפרק לי' רפב"י" און „תריסר פירוקי",

נאך דער מערה „מקשי רפב"י ומפרק
 לי' רשב"י" און „עשרים וארבעי פירוקי"
 — כפלים לתושי'.

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, תש"מ)

ליו"ש חכ"ב

(34) בל' הזוהר (קסא, ריש ע"ב) קוב"ה אסתכל
 באורייתא וברא עלמא בר נש כו'
 ובפרט רשב"י וואס בי' אחידא כו' (זחיג רצב, א.
 וראה שם רפח, א).

ל"ג בעומר

ב"ה, יום שלישי, שהוכפל בו כי טוב,
ערב ראש חודש אייר ה'תשמ"ז.
ברוקלין, נ"י.

אל כל ילדי ישראל
השם עליהם יחיו

שלום וברכה!

ודאי ידוע לכם כי כל דבר חשוב שצריכים לעשותו דורש שיתכוננו לכך בעוד
מועד, כדי שהדבר ייעשה כראוי.

אנו עומדים בערב חודש אייר, החודש שבו ישנו יום חשוב ביותר, לג בעומר,
היום השמונה עשרה (ח"י) באייר, שבו גם הונהגו מנהגים מיוחדים לילדים,

(*) תרגום מאידיש. וכן מכתב שלאח"ז. המו"ל.

יום . . . שהוכפל בו כי טוב: פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו). ובאוה"ת (בראשית לג, ב. משפטים ע'
איקנו. ועוד) מקשר זה עם טוב לשמים וטוב לבריות (קידושין מ, א).
ערב ראש חודש: שנקרא „יום כפור קטן” – ראה פרי"ח לאו"ח סתי"ז (מהרמ"ק). נ"כ השו"ע שם. של"ה
קכ, ב. קעט, א. ועוד. סידור יעב"ץ. ועוד. אוה"ת בא ע' רנג.

חודש אייר: ראה לקו"ש ח"א ע' 263 ואילך. ועוד. ולהעיר מכתבי האריז"ל (סידור האריז"ל כוונת ר"ח.
משנת חסידים מס' אייר וסיון בחתילתה), אשר צירוף שם הוי' חודש אייר הוא בראשי התיבות „יתהלל
המתהלל השכל וידוע” (ירמי' ט, כג). – נתבאר בהתוועדות ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר ה'תשמ"ה. ור"ת
שלו אברהם יצחק יעקב רחל (מאו"א א, פד. בית שמואל לאה"ע סקכ"ו סק"כ). – נתבאר בלקו"ש ח"ז ע' 300
ואילך. והוא ג"כ ר"ת „אני הוי' רופאך” (בשלח טו, כו. חידושי חת"ס לשבת קמו, ב. שער יששכר מאמר חודש
אייר ס"ג (פח, א"ב)). – נתבאר בהתוועדות ש"פ קדושים, מבה"ח אייר ה'תשמ"מ. ש"פ שמיני, מבה"ח אייר
שנה זו*.

אייר . . . לג בעומר: ראה לקוטי לוי"צ אגרות ע' תד.
כל דבר חשוב . . . דורש שיתכוננו: ראה ביצה ב, ב בפרש"י ד"ה והכיננו, וד"ה ואין. וראה אנציקלופדי
תלמודית ערך הכנה. וש"נ.

כראוי: ראה כתובות סו, רע"א.
לג בעומר: יום הילולא דרשב"י. עניניו וטעמיו מפורשים בפוסקים ע"ד הנגלה (טושו"ע – ודאדה"ז –
או"ח סתצ"ג), וכן ע"ד הסוד (שער הכוונות ענין ספה"ע דרוש י"ב. פעי"ח שער ספה"ע (שכ"ב) פ"ז. ועוד),
וע"ד החסידות (סידור – עם דאי"ח – שער הל"ג בעומר, המשך והחרים תרל"א ס"ע נד ואילך, דרושים
שבערה דלהלן ד"ה „שמחתר”, ועוד).

לג בעומר . . . (ח"י) באייר: ראה לקו"ש חכ"ב ע' 141.

מנהגים מיוחדים לילדים: ראה שער הכוונות ופעי"ח ופעי"ח שם. בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר ג
ס"ד-ה. ספר „בין פסח לשבועות” (להרר"צ שי' כהן. אה"ק, תשד"מ) פיי"ח סל"ג-ד. פיי"ט ס"ח-ט. וש"נ. וראה
שיחת ל"ג בעומר ה'תשי"א.

ולהעיר מ„היום יום” לג בעומר: אצל אדמו"ר האמצעי הוי' לג בעומר מיו"ט המצויינים . . . מען האָט
דאָמאָלט געזען אַ סך מופתים. דאָס רוב מופתים איז געווען בנוגע קינדער כו'. וראה שיחת ל"ג בעומר
ה'תשמ"מ. וראה עוד ע"ד הנהגת רבותינו נשיאינו בל"ג בעומר – לקו"ד ח"ג תקיט, א ואילך. שם תקכג, א.
ח"ד תרג, א ואילך. סה"ש ה'תש"ד ע' 119.

(*) נדפס לעיל ע' 72 ואילך. המו"ל.

כולל – להזכיר את רבי שמעון בן יוחאי ומעשיו הטובים, ללמוד מהוראותיו בתורה, בהחלטה איתנה לקיים אותן בשמחה וכראוי,

וגם להשפיע על אחרים שגם הם יעשו כן, בהתאם לציוויו של הקב"ה, ואהבת לרעך כמוך,

לכן מן הראוי שכל אחד ואחת מכם יתכונן לכך, על ידי כך שתתחילו ללמוד מן ההוראות האמורות והמעשים הטובים,

וביום ל"ג בעומר, היום של „שמחתו“, כפי שכינה רבי שמעון בן יוחאי את היום הזה, תקיימו כינוס לכבודו ותעשו כל האמור כולכם יחד, וכן תערכו תהלוכה במקום מגוריכם, כדי לפרסם עוד יותר את הקשר שלכם עם התורה באמצעות רבי שמעון בן יוחאי, שאצלו היתה „תורת-אומנת“ (התורה היתה התעסקותו העיקרית),

ותבקשו את הורייכם ומחנכייכם שיחיו לעזור לכם בכל זה, כפי ציווי התורה שעומדים לקרוא ערב לג בעומר בכל בתי הכנסת שבכל מקום: „אמור גו' ואמרת“, כפי שרבותינו זכרונם לברכה מפרשים: „להזהיר גדולים על הקטנים“.

וגדולה זכותו של רבי שמעון בן יוחאי – להצליח לכל אחד מכם בלמוד התורה ובקיום המצוות, וכל זה בשמחה, כולל כל האמור לעיל,

ולזכות בקרוב ממש לראות „עושה נפלאות אתה אלוקים“ – אראנו נפלאות

ואהבת לרעך כמוך: קדושים יט, יח. ובת"כ (הובא בפרש"י) עה"פ: ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד: ר' עקיבא (רבו של רשב"י) אומר זה כלל גדול בתורה [ולהעיר שרשב"י אמר לתלמידיו „בני, שנו מדותי שמדתי תרומות מתרומות מדותיו של ר' עקיבא“ (גיטין סז, א. וראה סה"ש הש"ת ע' 107)]. וראה ד"ה להבין ענין ל"ג בעומר בס' מאמרי אדה"ע על פרשיות התורה ח"ב ע' תקצא ואילך.

שמחתו: ראה שער הכוונות ופע"ח שם. מ"ח מס' אייר וסיון פ"ו מ"ז. ושם מ"ז: שמחה גדולה. וראה ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י בסה"מ תקס"ד (ע' קא ואילך, ועם הגהות – באוה"ת ענינים ע' ריח ואילך): במאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב (ע' תרסו ואילך), ובסה"מ תרנ"ד (ע' רסא ואילך), ועוד – בטעם שעושין שמחה ביום ההילולא דרשב"י אף שנקבע תענית של מיתת צדיקים. וראה לקו"ש ח"ז ע' 343 בהערה. וש"נ.

כולכם יחד: להעיר מת"כ (הובא בפרש"י) עה"פ בחוקותיו כו, ח. קונטרס החלצו, תרנ"ט פ"י, וראה גם שם פ"ז (סה"מ תרנ"ט ע' סא. שם ע' נח"נט).

תורת-אומנתו: שבת יא, א. טושו"ע (ודאדה"ז) אר"ח סו"ס קו. הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ס"ד-ה. וראה ירושלמי ברכות פ"א סוף ה"ב. שבת פ"א סוף ה"ב. אמור גו' ואמרת: ר"פ אמור.

להזהיר גדולים על הקטנים: ת"כ (הובא בפרש"י) עה"פ. יבמות קיד, סע"א. וש"נ. וראה לקו"א להה"מ (הוצאת קה"ת) סכ"ג (ח, א). אר"ת ר"פ אמור (מב, א. בהוצאת קה"ת ה"תש"מ ואילך – סקי"ט). ובצוואת הריב"ש (הוצאת קה"ת) בתחילתו: פ"י זהיר מלשון והמשכילים יזהירו, ר"ל הנשמה תזהיר ותאיר כו'. ועד"ז בסה"מ תרפ"ח ע' קנד ואילך. אגרות-קודש לכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ח"ג ע' קכט ואילך. וראה לקו"ש ח"ז ע' 151-2.

זכותו של רבי שמעון: להעיר ממאמר רשב"י (סוכה מה, ב): יכול אני לפטור את כל העולם כולו כו'. בשמחה: ראה חז"ל נז, א. רמב"ם סוף הל' לולב. ד"ה עבדו את ה' בשמחה תרצ"ט (סה"מ תרצ"ט ס"ע 94 ואילך).

עושה נפלאות אתה אלוקים: תהלים פז, י"ד.

אראנו נפלאות: מיכה ז, טו. וראה ד"ה כימי צאתך דיי"א ניסן ה"תש"מ (סה"מ מלוקט ח"ב ע' לז). וש"נ.

בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

בברכת ראש חודש

ולהצלחה רבה

/מקום החתימה/

ב"ה, יום שלישי, שהוכפל בו כי טוב,
ערב ראש חודש אייר, ה'תשמ"ז.
ברוקלין, נ"י.

אל כל ההורים היהודיים
ואל כל המחנכים והמחנכות היהודיים
השם עליהם יחיו

שלום וברכה!

בהתבסס על ציווי התורה „אין מזרזין אלא למזרזין“, וכפי שידועה מעלת
הזריזות ונחיצותה, בכל עניני היהדות,

ובמיוחד בביצוע הציווי התלת-פעמי של התורה „להזהיר גדולים על הקטנים“
— היסוד של החינוך האמיתי,

כולל גם התוכן של המכתב המצורף „אל כל ילדי ישראל“ שליט"א

המכתב יחד עם בקשה נפשית לסייע, לעודד ולזרז בכל עניני המכתב ובמיוחד
בקיום הכינוס ועריכת התהלוכה,

ובוודאי יוסיף הדבר עוד יותר בברכת הקב"ה — לרוות מכל אחד מן הילדים
נחת-תורה אמיתי, חדור בפנימיות התורה כפי המבואר בזוהר „חיבורא דילך“ של
רבי שמעון בן יוחאי בעל השמחה של לג בעומר.

ויהי רצון שכל זה יחיש עוד יותר את ההבטחה בזוהר: „בהאי חיבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר כו' יפקון ב"י מן גלותא ברחמים“, במהרה בימינו ממש.

בכבוד ובברכת

הצלחה רבה בכל זה

ובברכת חודש טוב

/מקום החתימה/

„אין מזרזין אלא למזרזין“: ספרי נשא בתחילתו. במדבר פ"ו, ו. וראה מכות כג, א. וראה מכתב ער"ח

טבת תש"ג.

מעלת הזריזות: ראה אגה"ק סכ"א.

הציווי התלת-פעמי של התורה: ראה יבמות קיד, סע"א ואילך. וראה מכ' ח' אייר תשג"ה, ג' ורא' אייר

תשד"י. לקו"ש ח"ז ע' 147 ואילך.

בזוהר: ח"ג קכד, ב (ברע"מ). הובא ונתבאר באגה"ק סכ"ו.

(*) נדפס באגרות-קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"א (קה"ת, תשמ"ז) ע' סח. המו"ל.

(**) נדפסו באגרות-קודש שם ע' קיט"כ. ע' רפג ואילך. המו"ל.

להשאלה הנ"ל * י"ל דאדה"ז האט באוואַרנט באגה"ק זו עצמה.

ובהקדם דלימוד הש"ס ע"י רב אשי ארך ס' שנה כל שנה ב' חדשים (ב"ב קנז, ב ברשב"ם) — ורק ב' "מהדורות" פעמים

היינו עשר שנים רצופות.

ואז הי' שש סדרים, והלימוד הי' לאחרי ר' יוחנן — שלא בערך לדורו דרשב"י — ראשונים (עירובין נג, א)

עאכו"כ כשעסקו ב"שש מאות סדרי שהי' בימיהם", ב"פלפול הקושיות ותירוצים" — כד פירוקי וכו' [להעיר להנ"ל מקו"א בהל' ת"ת לאדה"ז רפ"ג ע' 1684],

משאכ"ז ב"ס' הזהר והתיקונים", כי "פלפול . . דמסטרא דרע" ולית תמן ב"ס' הזהר והתיקונים" (כדלעיל)

אבל מוכרח הי' בלימודו דרשב"י בנגלה ובפרט במערה שע"ז זכה לזה כו'.

(מרשימת כ"ק אדמו"ר שליט"א)

* באגה"ק סכ"ו (קמג, א) ד"עיקר עסקיהם במערה הי' תורת המשניות ת"ר סדרי שהי' בימיהם . . דאילו ספר הזהר והתיקונים הי' יכול לגמור בב' וגי' חדשים" — דלכאורה, גם בנגלה יוכלו לגמור את המשניות כולם במשך איזה חדשים. המו"ל.

השנה ל"ג בעומר ביום השישי באלף השישי לאחר חצות וקרוב לפלג המנחה — ולכן ביתר שאת ביתר עוז משבשאר השנים . . .

(ממכתב פסח שני, תשל"ד)

כד.

די הוראה דערפון בפשטות – בנוגע צו די פעולות וואָס אידן דאַרפן טאָן צו נאַכמער ממהר זיין די גאולה:

אין צוגאַב צו די פעולות אין חלקו בעולם, ביז בכל העולם, צו מגלה זיין ווי דער אויבערשטער איז אלופו של עולם אין דער וועלט און אין יעדער זאך אין וועלט, ובפרט דורך דעם וואָס מ'נוצט אויס אַלע עניני העולם „לשם שמים“ און אויף „דעהו“², אַזוי אַז יעדע זאך בעולם איז מגלה „כבודו“ של הקב"ה –

דאַרף אויך זיין אַ הוספה מיוחדת אין אולפנא ולימוד התורה, ובמיוחד – אין פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות, באופן של הבנה והשגה, בחכמה בינה ודעת,

און אויך – משפיע זיין אויף אַנדערע אַרום, דורך הפצת התורה והיהדות, והפצת המעינות.

(משיחות ש"פ אמור, כ' אייר תנש"א)

(1) אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א.

(2) משלי ג, ו. וראה רמב"ם וטושו"ע שם.

ההוראה מזה בפשטות – בנוגע לפעולות שבנ"י צריכים לעשות בכדי למהר עוד יותר את הגאולה:

בנוסף לפעולות בחלקו בעולם, עד בכל העולם, לגלות איך שהקב"ה הוא אלופו של עולם – בהעולם ובכל דבר בעולם, ובפרט ע"י שמשתמשים בכל עניני העולם „לשם שמים“¹ ול"דעהו"², כך שכל דבר בעולם מגלה "כבודו" של הקב"ה –

צריכה להיות גם הוספה מיוחדת באולפנא ולימוד התורה, ובמיוחד – בפנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות, באופן של הבנה והשגה, בחכמה בינה ודעת,

וגם – להשפיע על אחרים סביבו, ע"י הפצת התורה והיהדות, והפצת המעינות.

ל ז כ ו ת

הרה"ת ר' שלום בן פריידא שיחי'

לרפואה שלימה וקרובה

לאויוש"ט ובריאות

ובכל המצטרך